

Forslag

til

Varemærkelov.

(Vedtaget af folketinget ved 3. behandling den 2. juni 1959*).

Kapitel I.

Almindelige bestemmelser.

§ 1. Ved registrering i henhold til denne lov kan erhvervsdrivende opnå eneret til at benytte varemærker som særlige kendetegn for varer eller arbejds- og tjenesteydelser, de tilbyder i deres virksomhed (varemærkeret).

Varemærker kan bestå af figurer, ord eller ordforbindelser, herunder slagord, bogstaver eller tal eller af varers udstyr eller indpakning.

Denne lovs bestemmelser om varer finder tilsvarende anvendelse på arbejds- og tjenesteydelser.

§ 2. Erhvervsdrivende har også uden registrering varemærkeret, når mærket er indarbejdet.

Et varemærke anses for indarbejdet, når det inden for vedkommende omsætningskreds her i landet er almindelig kendt som kendetegn for indehaverens varer.

§ 3. Enhver må endvidere i sin erhvervsvirksomhed anvende sit navn eller firma eller navnet på en ham tilhørende fast ejendom som varemærke, for så vidt det ikke sker på en måde, der er egnet til at fremkalde forveksling med andres varemærker.

Anden mands navn, firma eller særegent navn på en ham tilhørende fast ejendom må ikke uhjemlet benyttes som varemærke.

Som varemærke må ej heller benyttes noget kendetegn, der er forveksleligt med et varemærke, som en anden allerede har taget i brug her i landet. Det samme gælder med hensyn til et varemærke, som en anden allerede har taget i brug i udlandet, såfremt

den, der vil benytte det her i landet, kender eller burde kende det.

§ 4. En varemærkeret i medfør af §§ 1-3 udelukker andre end indehaveren fra i erhvervsvirksomhed uhjemlet at benytte et med varemærket forveksleligt mærke. Dette gælder enhver benyttelse, hvad enten mærket anvendes på selve varen eller dens indpakning, i reklame, forretningspapirer eller på anden måde, og uanset om varen er bestemt til salg her i landet eller i udlandet. Også uhjemlet mundtlig benyttelse af mærket er forbudt.

Som uhjemlet benyttelse efter stk. 1 anses det forhold, at nogen uden mærkeindehaverens tilladelse ved forhandling af reservedele, tilbehør eller lignende til andres varer henviser til det for disse varer benyttede mærke på en måde, der er egnet til at fremkalde indtryk af, at det, der således tilbydes, hidrører fra det pågældende mærkes indehaver, eller at han har givet tilladelse til dets anvendelse.

Foretager en anden end varemærkets indehaver væsentlige forandringer ved en med mærket forsynet vare gennem bearbejdning, reparation el. lign., må mærket, hvis varen på ny erhvervsmæssigt udbydes til salg, ej heller benyttes uden mærkeindehaverens tilladelse, medmindre forandringen tydeligt angives eller i øvrigt tydeligt fremgår af forholdene.

§ 5. En varemærkeret omfatter ikke sådanne dele af varemærket, som hovedsagelig tilsigter at gøre varen, dens udstyr eller indpakning mere hensigtsmæssig i anvendelse eller i øvrigt har andet formål end at tjene som kendetegn.

*) Se FT: 426, 738, 3912, 5322; A. 1057; B. 789, 1111. Lov nr. 211 af 11. juni 1959.